

Hoofdstuk 35

Lieve kleinkinderen,

Kennen jullie de film 'Süskind'? Nog nooit gezien? Dan raad ik jullie aan om dat een keer te gaan doen.

Je kunt het je niet voorstellen, je kunt het gewoon niet geloven, maar het is echt waar gebeurd! En de meeste Nederlanders keken toe of wisten het niet....

Tijdens de Tweede Wereldoorlog wilde Hitler alle Joden vermoorden. Ook de Nederlandse Joden moesten 'afgevoerd' worden. Ze moesten zich verzamelen in de Hollandse Schouwburg in Amsterdam, waarna ze in de trein naar doorgangskamp Westerbork werden gebracht. En van daaruit gingen ze weer met de trein in goederenwagons naar de vernietigingsconcentratiekampen in Duitsland en Polen.

Recht tegenover de Hollandse Schouwburg in Amsterdam was een crèche gevestigd, waar de baby's en kleine kinderen van de Joden ondergebracht werden.

Vier verzetsgroepen hebben eerst baby's in tassen en later ook kleine kinderen uit deze crèche gesmokkeld en ondergebracht in Nederlandse gezinnen.

Adolf Hitler was niet de eerste die de Joden, het volk van God, wilde vernietigen....

Hoofdstuk 35 - Het rieten mandje - Exodus 2 : 1 – 10

In die dagen van de ergste verdrukking, toen in de koningsstad alle pasgeboren jongetjes van de Hebreëën in de rivier de Nijl gedood moesten worden, kregen twee mensen uit de stam van Levi, Amram en Jochebed, een zoon. Ze hadden al meer kinderen: Mirjam, een meisje van twaalf jaar en een jongetje van drie, die Aäron heette.

Als alles goed was geweest dan zouden ze met dit jongetje erg blij zijn geweest. Maar nu hadden ze liever een meisje gehad. Toen de baby in de armen van moeder Jochebed werd gelegd kreeg tranen in haar ogen. Het was alsof ze de wrede soldaten al hoorde aankomen om hem mee te nemen en in het water te gooien. Dicht, heel dicht hield ze de baby tegen zich aan alsof ze hem nooit, nooit weer los wilde laten.

De kleine baby was buitengewoon knap. Waarom was haar baby zo lief en zo mooi, dacht moeder Jochebed? Zou God daar een bedoeling mee hebben? Soms dacht ze dat haar baby niet een gewoon kind was, maar dat God met hem een bedoeling had. Maar als dat zo was dan mochten ze hem nooit aan die soldaten

meegeven. Dan moesten ze hem verstoppen en niemand zou mogen weten dat zij een baby had gekregen. Zou het mogelijk zijn om haar baby verborgen te houden met ook nog een kleine kleuter in huis, zoals Aäron was? Misschien kon het niet, maar het was te proberen. En God zou haar helpen, dat geloofde moeder Jochebed.

Het werden dagen en weken van ondraaglijke spanning. Duizend angsten doorstond Jochebed. Nooit kon ze met haar baby even in de buitenlucht wandelen. Iedereen werd bij de deur gekeerd. Nee, niemand mocht meer binnenkomen. En als de baby maar één geluidje gaf, dan werd hij direct opgetild. En elke avond wanneer ze gingen slapen dachten ze: als hij nu vannacht maar niet huilt....

Toen er drie maanden voorbij waren gegaan konden ze het niet langer meer volhouden. De baby werd te groot en te sterk en zijn huilen klonk te luid. Elke dag kon het misgaan en konden de wrede soldaten hem ophalen!

In die uiterste nood bedacht moeder Jochebed een plan om het leven van haar baby te redden. Het was een plan, zo vreemd en zo onmogelijk, als alleen maar een moeder kan bedenken als het om het leven van haar kind gaat.

Ze wilde haar klein jongetje in een biezen mandje leggen. Maar eerst moest dat mandje waterdicht gemaakt worden met asfalt en pek zodat er geen water in kon komen. En dan moest vader Amram het naar de rivier de Nijl brengen en het zo tussen het riet zetten, dat de stroom het niet mee kon nemen. En dat moest dan gebeuren, precies op die plek waar elke ochtend de dochter van de Farao heenging om zich te wassen. Wie weet, misschien vond deze prinses haar mooie baby wel en zou ze het willen hebben.... Ze waren dan wel hun baby kwijt, maar hij zou in leven blijven. En als God dan inderdaad iets groots met hem van plan was, dan zou Hij ook voor hem zorgen.

Vader Amram moest eerst wel aan dit idee wennen. Maar toen hij erover nagedacht had, kon hij niet een plan bedenken dat beter was. *Daar kwam bij: zo kon het niet langer doorgaan. Dit ging fout....*

En zo gebeurde het dat op zekere ochtend in alle vroegte vader Amram het rieten mandje oppakte waar zijn zoontje in lag. Hij bracht het naar de rivier bracht. Heel behoedzaam zette hij het vast tussen het ruisende riet, maar wel zo dat van de weg af niemand het kon zien. Als de prinses nu maar kwam.... Met zware stappen liep hij in de schemerochtend naar huis. Aan de kant van de rivier bleef zijn dochter Mirjam achter, verscholen achter een boom, om te zien wat er zou gaan gebeuren.

En thuis, bij de lege wieg wachtte zijn vrouw Jochebed. Zou er dan nooit een einde komen aan deze vreselijke onderdrukking? Zou het oude volk van

Abraham, Izaäk en Jacob verloren gaan in dit vreemde land? Was er dan niets waar van die oude verhalen van een land dat de kinderen van Jacob tot erfbezit zouden krijgen? Was de God van hun voorvaderen niet sterker dan de goden van Egypte? O, wat haatte zij die trotse Egyptenaren die haar volk onderdrukten en vertraptten. Als zij en haar man Amram konden.... Maar wat konden ze beginnen tegen de macht van de Farao en zijn soldaten? Ze konden niet eens hun eigen zoontje redden dat daar nu sliep in zijn biezen mandje aan de kant van de rivier!

Ondertussen hield Mirjam haar broertje goed in het oog. Ze was niet bang zo helemaal alleen in het open veld bij de rivier. Maar ze was wel blij dat de zon opkwam en de vogels begonnen te zingen. Het duurde lang. Maar tenslotte zag ze de prinses vergezeld van haar hofdames aankomen.

‘Ach, deze baby moet een jongetje zijn van de Hebreërs’

Langzaam liep Mirjam naar de rivier, net alsof ze daar toevallig ook langs kwam. Niemand die haar zag lopen zou merken hoe ongerust en bang zij was. Hoe haar hart in haar keel klopte. Als de prinses nu maar op de goede plek het water inging.... O, kijk, daar liep ze naar het water, precies op de plek waar het mandje verstopt tussen het riet stond. Luister, daar riep ze iets tegen één van de andere dames die daarna haastig het water instapte.... Nu moest ze haar broertje zien.... Als hij nu maar niet hilde, dan kon de prinses zien hoe mooi en lief haar broertje was.

Daar kwam de hofdame uit het riet tevoorschijn. Mirjam stapte moedig op de dames af. O, maar daar was het al zo ver, het kleine jongetje, haar broertje hilde! En daar hoorde ze de prinses zeggen: ‘Ach, deze baby moet een jongetje zijn van de Hebreërs. Maar ik heb hem eerlijk gevonden, ik wil hem houden! Alleen weet ik niet hoe ik hem moet verzorgen....’

‘Ik weet niet hoe ik deze baby moet verzorgen....’

Maar dat wist Mirjam wel! Ook al was ze nog erg jong, niet voor niets had ze met haar ouders de laatste maanden doodsangsten voor de baby uitgestaan. Nu moet ik niet bang zijn, dacht Mirjam, en moedig stapte ze naar de prinses toe. Met een diepe buiging vroeg ze: *‘Prinses, zal ik een Hebreeuwse vrouw voor u zoeken, die deze baby de borst kan geven?’*

De prinses keek haar verbaasd aan.

‘Ja, doe dat maar,’ zei ze.

Dat hoefde ze Mirjam geen twee keer te zeggen! Blij rende ze terug naar haar eigen huis. Haar vlugge, jonge voeten raakten amper de grond.

Hijgend kwam Mirjam thuis en vertelde ze alles wat ze meegemaakt had.

‘..... En de prinses moet een vrouw hebben, die de baby de borst kan geven. Die mocht ik voor haar gaan zoeken. Mama, nu kunt u dat mooi gaan doen! Dan komt mijn broertje weer thuis!’

Amram en Jochebed waren stil van blijdschap. Zie je nu wel dat hun baby niet een gewoon kind was! God had grootse plannen met hun baby. Met een dankbaar hart ging Jochebed naar de rivier. Ze vertelde niet dat zij de moeder van de baby was. Dat was maar beter van niet.

De prinses vroeg haar heel vriendelijk of zij haar baby wilde verzorgen en nu direct mee naar huis wilde nemen. Dat hoefde natuurlijk niet kosteloos! Jochebed knikte. De prinses moest maar zeggen, wat haar loon zou zijn.

Zo kwam de kleine zoon van Amram en Jochebed na zijn eerste reis in de grote wereld weer thuis. Nu hoefden ze hem niet meer te verstoppen. Tegen iedereen die hen vroeg hoe zij aan die baby kwamen, zeiden ze: *'Het is een jongetje van de prinses, de dochter van de Farao.'*

Mirjam vroeg aan de prinses of zij een voedster voor de baby mocht zoeken.

Ook de Farao had geen bezwaar dat zijn dochter een jongetje uit dat verachte volk van de Hebreëen als haar eigen zoon aangenomen had. Hij zou er wel een echte Egyptenaar van maken. Deze trotse en wrede koning wist niet dat veel jaren later deze kleine baby het volk Israël zou verlossen uit hun slavernij in Egypte. Ook wist hij niet dat God zelf dit jongetje naar zijn paleis had gebracht om hem klaar te maken voor het grote werk dat hem veel jaren later te wachten stond.

Toen hij een jaar of drie was moest moeder Jochebed haar zoontje wegbrengen naar het paleis van de prinses. Dat was een erg moeilijke dag, maar ze hilde niet. Ook al moest ze haar zoontje nu afstaan, hij bleef wel haar zoon. En eens, daar was ze heilig van overtuigd zou haar zoon grote dingen doen. Maar toen ze uit het paleis vandaan weer thuis kwam was haar huis vreemd leeg en stil....

De prinses gaf haar zoontje de naam Mozes. Dat was in die tijd in Egypte een heel gewone naam, met de betekenis van 'Zoon van'. Maar de Israëlieten dachten hierbij aan een woord in hun eigen taal dat **'eruit getrokken'** betekende. Dat is een heel goede naam, zeiden ze, want de prinses heeft hem uit het water getrokken!